

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **V. Q. N.**
zastoupen Mgr. Ing. Duc Duy Le, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2019, č. j. OAM-354/LE-LE05-HA10-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný

nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a náležitě své rozhodnutí neodůvodnil, což je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a způsobuje tak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dále namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí a formální nedostatky rozhodnutí. Poukázal na to, že v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu žalobce nebyl v rozhodnutí dostatečně identifikován (§ 18 odst. 2 správního řádu), nebylo uvedeno místo jeho trvalého pobytu a ve výrokové části absentuje právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno.

3. Po věcné stránce žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného (tj. porušení § 68 odst. 3 správního řádu). Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Uvedl, že v průběhu správního řízení sdělil důvody, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Sdělil, že je svobodný a bezdětný, o jeho rodině a zázemí ale nebylo žalovaným nic zjištěno. Dále uvedl, že oprávněně na základě pracovního víza pobýval na území Rumunska, kam přicestoval za prací. Peníze na cestu (nemalé částky) si musel vypůjčit a věřitelé ho hledají, protože své dluhy neuhradil. Má tak reálnou obavu z věřitelů, kteří si k vymáhání dluhu najali další osoby. Objasnil okolnosti své cesty z Rumunska do Německa (kde byl zadržen německou policií), když přijal nabídku jisté osoby, která mu slíbila cestu do Německa za lepší práci a převzala si jeho doklady včetně cestovního dokladu. Žalovaný však okolnosti této cesty nijak nezjišťoval. Žalobce má za to, že žalovaný rovněž dostatečně nevzal v úvahu existenci důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
4. Žalobce dále odkázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, konkrétně na články 195 až 219, věnující se problematice „prokazování faktů“ s tím, že ač důkazní břemeno spočívá na osobě vznášející nárok, je často nutné „uznat žadatelovu věc i v případě pochybností“. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný řádně nezjistil skutečný stav věci, měl si obstarat takové informace, které by mu umožnily objektivně rozhodnout, zda skutečnosti žalobcem tvrzené mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování či hrozby závažné újmy. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Má za to, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, za jehož účelem byl s žalobcem proveden pohovor, ve kterém měl možnost uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti. Žalovaný si pro posouzení jeho případu opatřil potřebné a objektivní informace pro rozhodnutí. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky (dále také jen „ČR“), kde chce zůstat z ekonomických důvodů. Návrat do země původu odmítá kvůli dluhu, který nebyl schopen ve vlasti splácet a obává se násilného jednání ze strany věřitelů. Uvedené důvody

žalovaný neshledal azylově relevantními.

6. K namítaným formálním nedostatkům napadeného rozhodnutí má žalovaný na rozdíl od žalobce za to, že rozhodnutí umožňuje dostatečnou identifikaci osoby žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu. Odkázal v tomto směru na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 5. 2015, č. j. 60 Az 5/2013 - 127, který se ke zcela shodné námitce porušení ust. § 68 odst. 2 správního řádu uplatněné v jiném případě vyjádřil v tom smyslu, že žalovaný nepostupoval v rozporu s citovaným ustanovením, protože „[ž]alobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v České republice trvalé bydliště, nýbrž pouze tzv. místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Tento údaj výslovně není v ust. § 18 odst. 2 správního řádu uveden jako nezbytný k identifikaci fyzické osoby a v daném případě o identifikaci žalobce nejsou žádné pochybnosti. Zejména proto, že žalobce je ve výroku napadeného rozhodnutí identifikován jménem, příjmením, datem narození, státní příslušností a rovněž evidenčním číslem žadatele o azyl, pod nímž jsou v dané evidenci všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých žadatelů o mezinárodní ochranu vč. údaje o místě hlášeného pobytu v ČR.“ Žalovaný má rovněž za to, že výrok napadeného rozhodnutí je řádně a podrobně odůvodněn v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu.
7. Žalovaný dále uvedl, že důvody uváděné žalobcem v průběhu správního řízení, a to důvody ekonomické, neshledal azylově relevantními, v tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, například na jeho usnesení ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 66/2017 – 28, v němž se uvádí: „*Tvrdil-li stěžovatel, že se důvodně obává vycestování do své vlasti, neboť dluží vysokou finanční částku místním věřitelům a nebude schopen ji splácet, nejedná se o azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Ekonomické důvody nejsou azylově relevantní pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany, ani doplňkové ochrany či humanitárního azylu.*“ Obdobně hovoří rovněž rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 nebo rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004. Žalovaný poukázal i na to, že žalobce během pohovoru, který s ním byl veden v rámci správního řízení o vyhoštění, uvedl, že neví o žádných důvodech, pro které by se nemohl vrátit do Vietnamu a že má pouze důvody ekonomické a strach z věřitelů, kteří si najali další osoby na vymáhání dluhu. Z výše uvedeného dle žalovaného vyplývá, že žalobce ani v průběhu uvedeného pohovoru nijak nespecifikoval své dluhy ve Vietnamu, i když mu k tomu správní orgán dal prostor. V samotné žádosti o mezinárodní ochranu ani během pohovoru k důvodům této žádosti žalobce neuvedl nic konkrétnějšího, co by se týkalo jeho dluhu ve Vietnamu, neuvedl ani to, od koho si peníze půjčil a zda to byly soukromé osoby.
8. K aplikaci humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný zopakoval, že důvody uváděné žalobcem v průběhu správního řízení nepovažoval za zvláštního zřetele hodné, přičemž v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany, tedy ani humanitární azyl. Připomněl, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu a nelze ho zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Žalovaný má za to, se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností a ustanovení zákona rozhodl. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalobce (resp. jeho zástupce) na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
10. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 12. 2018, doplněné dne 20. 12. 2018 a v rámci pohovoru provedeného dne 24. 1. 2018 žalobce uvedl, že je národnosti kinh, křesťanského náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, ve vlasti nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Z vlasti vycestoval na konci srpna 2018 za účelem práce v zahraničí. Uvedl, že někdy v létě 2018 mu blíže neoznačená osoba („někdo“) sdělila, že mu může sehnat práci v zahraničí. Následně odjel do Rumunska na základě pracovního povolení na jeden rok. V Rumunsku pobýval asi tři měsíce a pak mu blíže neoznačená osoba („někdo“) slíbila převoz do Německa. Tam byl zadržen německou policií a poslán do ČR. Návrat do vlasti odmítá, protože jeho a jeho rodinu tam může poškodit blíže neoznačená osoba („někdo“). V průběhu pohovoru nekonkrétně sdělil, že ve Vietnamu ho hledaly osoby, kterým dluží peníze, proto se tam nemůže vrátit. Věřitelé mu vyhrožovali zbitím i zabitím. Dluh vymáhají prostřednictvím najatých osob. Neví, kdo konkrétně mu vyhrožoval. Na policii se s žádostí o pomoc neobrátil, protože dle jeho názoru by ho před těmito lidmi neochránila. Se žádostí o případnou ochranu se neobrátil ani na žádné státní či jiné orgány, protože by ho věřitelé zbili a situace by byla ještě horší. S vyřízením dokladů a vycestováním z Vietnamu neměl žádné potíže. Dále potvrdil, že nebyl ve vlasti stíhán ani neměl žádné problémy s vládou, státními orgány, úřady, soudy, policií nebo armádou a neměl ani žádné další problémy.
11. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědi vycházel z Informace OAMP, Vietnam- Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 12. 2018 a Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019. Dále vycházel ze Závazného stanoviska ZS45770 ze dne 8. 12. 2018 k možnému vycestování žalobce zpět do vlasti. Součástí správního spisu je i rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dva roky ze dne 22. 12. 2018, pro které bylo vyhotoveno citované závazné stanovisko. Žalobce nevyužil své možnosti (dle § 36 odst. 3 správního řádu) se s uvedenými podklady pro rozhodnutí blíže seznámit, vyjádřit se k nim a jejich zdrojům či navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí.
12. Po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Krajský soud se nejdříve zabýval namítanými formálními nedostatky rozhodnutí, uvedené žalobní námitce nepřisvědčil. K namítané neurčitosti výrokové části napadeného rozhodnutí soud předesílá, že podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu platí, že: *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.“* Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení před správním orgánem, neboť je v ní uveden předmět řízení (o udělení mezinárodní ochrany),

označení účastníka řízení (žalobce) i výčet ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu). Výrok žalobou napadeného rozhodnutí tak splňuje veškeré náležitosti požadované správním řádem. Lze rovněž konstatovat, že žalobce byl v rozhodnutí označen tak, že jeho identifikaci nelze zpochybnit (bylo uvedeno jeho jméno, datum narození, státní příslušnost a v záhlaví rozhodnutí bylo uvedeno i jeho evidenční číslo žadatele o mezinárodní ochranu, které je jedinečné). Krajský soud se v tomto směru ztotožňuje i se závěry výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Plzni, na který poukázal žalovaný ve svém vyjádření.

14. K otázce věcného posouzení krajský soud konstatuje, že z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
15. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdil) nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Z výpovědi žalobce je zcela zřejmé, že vlast opustil legálně v srpnu 2018, když odjel do Rumunska za prací na základě uděleného pracovního povolení na jeden rok. Z důvodu lépe placené práce přijal nabídku odjet pracovat do Německa. Z obsahu správního spisu, v němž je založeno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území ČR vyplývá, že žalobce v uvedeném řízení neuvedl žádné skutečnosti a překážky, které by mu bránily v návratu do vlasti. Je rovněž nepochybné, že žalobce o mezinárodní ochranu v ČR požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo nucené vycestování z důvodu zahájeného řízení o správním vyhoštění. Z uvedeného je tak zřejmý i hlavní účel a motiv podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to legalizace pobytu. Uvedený důvod však nespadá mezi taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Otázkou zneužívání azylového řízení k legalizaci pobytu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 uvedl, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“*

azyl neudělit.“ V rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR*“ (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na webové adrese www.nssoud.cz). K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud dále odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že ...*„[o] azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, je uvedeno: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocitoval natolik palčivě.*“ Pokud žalobce považoval problémy s věřiteli za natolik závažné, jak se nyní snaží správní orgán i soud přesvědčit, zcela jistě mohl požádat o mezinárodní ochranu již v Rumunsku nebo jiném státě, kde k tomu měl v rámci své další cesty po Evropě příležitost. Všechny citované rozsudky tak lze plně aplikovat i na případ žalobce.

17. Žalobní námitka, že žalovaný o rodině žalobce a jeho zázemí nic nezjistil, není důvodná, neboť žalobce v žalobě nevysvětlil, jak by uvedené zjišťování mělo souviset s jeho azylovou žádostí, když sám žádné bližší údaje o své rodině, které by měly být azylově relevantní ve smyslu ustanovení § 12 až § 14b zákona o azylu, neuvedl. Krajský soud dále připomíná, že ekonomické důvody (nedostatek práce v zemi původu a legální odjezd za prací do ciziny, či neschopnost splácet půjčku) nejsou relevantním důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a stejného zákona (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005-61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43). Navzdory žalobcově nekonkrétní obavě z věřitelů, když žalobce v řízení o mezinárodní ochraně (ale ani v předcházejícím řízení o správním vyhoštění) nespecifikoval, ani blíže neidentifikoval osobu/osoby (a jejich počet), od nichž si půjčil peníze (označil je slovy „někdo“), se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 4 a 5) otázkou obavy z jednání věřitelů ve vztahu k taxativním důvodům ve smyslu § 12 zákona o azylu zabýval. Odůvodnil, že v případě nezákonných praktik ze strany soukromých osob (vymahačů) je třeba uvedené problémy nejdříve řešit v rámci své země původu a obrátit se s žádostí o pomoc na tamní státní orgány, policii, soudy apod. Žalobce však žádné kroky ke své případné ochraně neučinil, ostatně nebyl schopen ani identifikovat osoby, které mu měly vyhrožovat zbitím a zabitím, ani bližší okolnosti údajných výhrůžek, a proto nelze dospět k závěru, že by mu ochrana v zemi původu nebyla poskytnuta nebo že by poskytnutá ochrana byla neúčinná.
18. Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá soudu než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny již

citovaným zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Krajský soud tak dospěl k závěru, že jediným důvodem žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR, což je důvod azylově irelevantní. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožnil.

19. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě není žalobce rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu, proto na něj toto ustanovení nedopadá. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí žalobce nevznesl žádných námitek.
20. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
21. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (žalobce uvedl, že je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast (legální odjezd za prací a ekonomické potíže) nepředstavují opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle

§ 14 zákona o azylu.

22. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
23. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl ve Vietnamu vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný vycházel jak z jeho výpovědi, tak i z informací získaných ve správním řízení, které lze k tvrzením žalobce označit za dostatečné, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž své závěry podpořil odkazem na konkrétní podklady. Žalobce jednak ve správním řízení k opatřeným podkladům pro rozhodnutí žádné námítky neuplatnil a ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti či zprávy, které by se měly „vázat k jeho aktuální situaci“ a které by vyvracely žalovaným učiněný závěr, že mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný naopak na straně 8 napadeného rozhodnutí stručně podal celkový politický a bezpečnostní obraz vietnamské společnosti (relevantní ve smyslu zákona o azylu), který posoudil ve vztahu k individuální situaci žalobce a jeho tvrzením (žalobce se v zemi původu nijak politicky neangažoval, neměl žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy, legálně z vlasti vycestoval, aniž by mu v tom bylo bráněno). Žalovaný rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že ve Vietnamu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. To ostatně žalobce ani nesporel.
24. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti (důvody ekonomické), důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení

mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, dle kterého: „*Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“

25. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). Žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. dubna 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně